

ROL IN MIJN HOOFD

Over 25 jaar vermaak ik me met de voorbereiding van een bijzonder verjaardagsfeest. Dan zal ik 85 worden. De uitnodigingen liggen al klaar, er hoeft alleen nog een postzegel op. Daar wacht ik nog even mee, niets veranderlijker dan de post en hun zegels.

Van zaalhuur is op dit moment geen sprake. Men kan niet weten hoeveel familie, vrienden en bekenden we rond die tijd nog kunnen en willen zien. De dood ligt immer op de loer, of is onenigheid sneller veroorzaakt dan voorkomen. In mijn bloed zit dat niet, maar ik ken er die niet zonder kunnen. Niet eerder trad ik zo naar voren, maar op mijn 85ste zal ik voor het voetlicht staan. Eens in mijn leven een podium betreden, lijkt mij niet te veel gevraagd.

Voordat het doek opgaat, zal de grimeur er aan te pas moeten komen om me toonbaar te maken voor licht en publiek. Dat kan nog een aardige klus worden gezien het huidige schoonheidsideaal. Hoe lap je iemand op die de natuur zijn gang liet gaan? Ik zou het niet weten. De kapper zal zich daarna afvragen hoe hij doorzichtig haar volume kan geven zodat het podiumlicht er niet doorheen schijnt.

In de kleedkamer hangen twee setjes uit. Opkomen zal ik in een bont getulpte halflange jurk met rode pumps en hoop ik licht gechoqueerde blikken te vangen aangezien ik iets doe wat ik eerder niet deed. En dan heb ik het alleen nog maar over mijn uiterlijk.

In het eerste bedrijf ga ik solo met anekdotes over de aanwezigen. Zij vervullen als publiek ongewild een bijrol, hoewel velen een hoofdrol spelen in verhalen waarin humor, liefde, loyaliteit, verdriet en vriendschap aan bod komen. Waarden waar we van leerden of ze verwierpen. Dat we veel deelden in de tijd die achter ons ligt, zal aan het einde van het eerste bedrijf duidelijk zijn en met een cliffhanger luid ik de pauze in: wat we tonen is zichtbaar, maar het gaat om wat verborgen blijft. Geheimen hebben we allemaal, maar wie kent zijn diepste geheim? Wie weet ken ik jullie voldoende om dat te weten...

Hiermee hoop ik deining te veroorzaken in de foyer, terwijl ik van koffie geniet in mijn kleedkamer en mijn tulpenjurk verruil voor een zwarte avondjurk met glitter schoenen.

Mijn broer die als enige op de hoogte is van wat komen gaat, loopt rond tussen de genodigden. De vragen en opmerkingen deelt hij me mee als we buiten een sigaret opsteken. Men weet niet wat komen gaat en enigszins gespannen vroeg men hem of ik geheimen openbaar zal maken.

Wie dat vraagt, kent mij niet.

We omarmen elkaar voor de laatste keer en ik zal zeggen: "Dag grote vriend, tot nooit of ooit".

Geen van ons kent het mysterie rond leven en dood.

Dat het vel van mijn bovenarmen iets te ruim is geworden, zal duidelijk zichtbaar zijn voor wie eerste rang zit. Niet dat het er toe doet, ik ben dankbaar dat het zo ruim is als mijn geest.

"Hooggeëerd publiek". Daarmee zal ik het tweede bedrijf inluiden. "Geheimen die jullie mij toevertrouwen, neem ik mee. Ieders diepste geheim ken ik niet. Ik ken alleen het mijne".

Een illusionist met twee assistentes komen op en openen de deur van een houten kast. Zij verzoeken mij in te stappen en sluiten het. Terwijl de illusionist de gehele kast doormidden zaagt, voeren de assistentes een dans op. Tromgeroffel verhoogt de spanning en de illusionist zal doen alsof hij vergeten is hoe de truc af te ronden. Maar als het eindelijk zover is... zit ik er niet meer in, zelfs niet in stukjes. Ik ben verdwenen. Werkelijk verdwenen in de toekomst die mij nog rest. Om te voorkomen dat het publiek de illusionist naar de strot vliegt, laat ik op de bodem van de kast een brief achter die door mijn broer voorgelezen zal worden: "Het is mijn diepste geheim te willen ontsnappen uit mijn leven. Dat moet gebeuren voor de dood het me afpakt. Na een sociaal leven verlang ik naar een ander leven, naar zon en plezier, naar festivals, naar dans en mensen met nieuwe verhalen om me

heen. Wij kennen elkaar al zo lang, kennen elkaars geschiedenis. Ik wil me nog graag verbazen. Allemaal hebben we de leeftijd waarop we mogen verwachten dat een afscheid sowieso nabij is. Dat *vanaf* in plaats van tussen de planken bevalt me. Start geen zoektocht, ik wil onvindbaar blijven. Laten we onthouden wie we waren, wat we deelden. Drink aan de bar nog wat van mij en proost op wat was”.

De taxichauffeur zet mij af bij het vliegveld waar mijn koffer en ticket al zijn.

O nee, ook u laat ik mijn bestemming niet weten. Zuidwaarts is het enige wat ik hierover kwijt wil. In de lucht, aan de champagne stel ik me de reacties van familie, vrienden en bekenden voor. Nooit zal ik zeker weten of we elkaar goed genoeg kenden, of ze het me kwalijk nemen, me veroordelen, mijn keuze respecteren of diep in hun hart mogelijk hetzelfde zouden willen. Ach, ik neem er nog één. Het is nu eenmaal een hele toer de dwalingen van eigen geest enigszins te begrijpen, laat staan die van anderen.

Of dit alles reëel is of niet, doet er voor mij niet toe. Het is een verzinsel en mijn manier om niet te denken aan ouderdom met gebreken, maar aan ouderdom met mogelijkheden.

Crista Slinger